

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΑ ΣΥΚΑ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΕΤ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΡΟΝΑ

ΓΙΑ τή γιορτή του σουλτάνου, όλη ή πόλις είχε σηκωθή στο πόδι από τὰ χαράματα. Ένα θορυβώδες και πολύχρωμο πλήθος έτρεχε δώ και κεί και πλημμύριζε τὰ παζάρια και τις πλατείες. Στὰ πεζοδρόμια οί νερουλάδες, εκείνοι που πουλούσαν σερμπέτια και γλυκά, οί γητευτές των φειδιών κ' οί ζητιάνοι ξεφώνιζαν σαν τρελλοί για νά τραθήξουν τήν προσοχή του κόσμου.

“Ακουγε κανείς δυνατά γέλια, εύθυμα τραγούδια και τὰ διαπεραστικά «γιουγιου» των γυναικών, ή όποιες ήταν μαζεμένες στους έξώστες, στολισμένες με άσπρες, ρόδινες και γαλανές γάζες που άνέμιζαν μέσα στο λαμπρό φώς της ήμέρας. Μυρωδιές και ήχοι μεθούσαν τους πιστούς.

Ο Μωχαμέτ ώστόσο, αδιάφορος για τή χαρά που ξεσπούσε γύρω του, καθόταν σταυροπόδι σε μιά σκιερή γωνιά του περιβολιού του και με μισόκλειστα μάτια κύτταζε τις μυριάδες των μοριών της σκόνης νά χοροπηδούσαν μέσα στον ήλιο.

“Αξαφνα όμως ή γκριναίρικη φωνή της Ζουλίρας, τάραξε τή μακαρία εκείνη ήσυχία του.

— “Α ! Σ' έπιασα πάλι νά τεμπελιάζης, άκαμάτη ! Του φώναξε.

— Μά... δέν είνε σήμερα ή γιορτή του σουλτάνου ; παρατήρησε με δειλή φωνή και ταπεινό ύφος ο Μωχαμέτ.

— “Α, έτσι, έ; Αγρίεψε ή γυναίκα του. Δέν πέρασε από τόν νού σου, ήλίθιε, πώς πρέπει νά του κάνης κι' έσύ κανένα δώρο ;

— “Εγώ, νά κάνω δώρο στο σουλτάνο ! Δέν είμαστε καλά, Ζουλίρα ! Μήπως δέν είμαι φτωχός, ο πιο φτωχός απ' όλους ;

— Και θά μείνης έτσι σ' όλη σου τή ζωή, γιατί δέν ξέρεις νά εκμεταλλευθής τις ευκαιρίες. Οί άλλοι είνε λιγώτερο θλάκες από σένα. “Ολοι, πλούσιοι και φτωχοί, άρχοντες και ζητιάνοι, θά πάνε κάτι στο σουλτάνο, με τήν έλπίδα πώς μπορεί νά τους προσέξη και νά τους πάρη στο σεράγι, σε κάποια θέσι όπου θ' άποκτήσουν δόξα πλούτη και τιμές.

— Μά δέν έχω τίποτε που ν' αξίζη στ' αλήθεια νά τόν προσφέρη κανείς στο σουλτάνο... Στέναζε ο δύστηχος. Ούτε κι' έσύ έχεις τίποτε, Ζουλίρα μου, φώς των ματιών μου, περιστέρα μου...

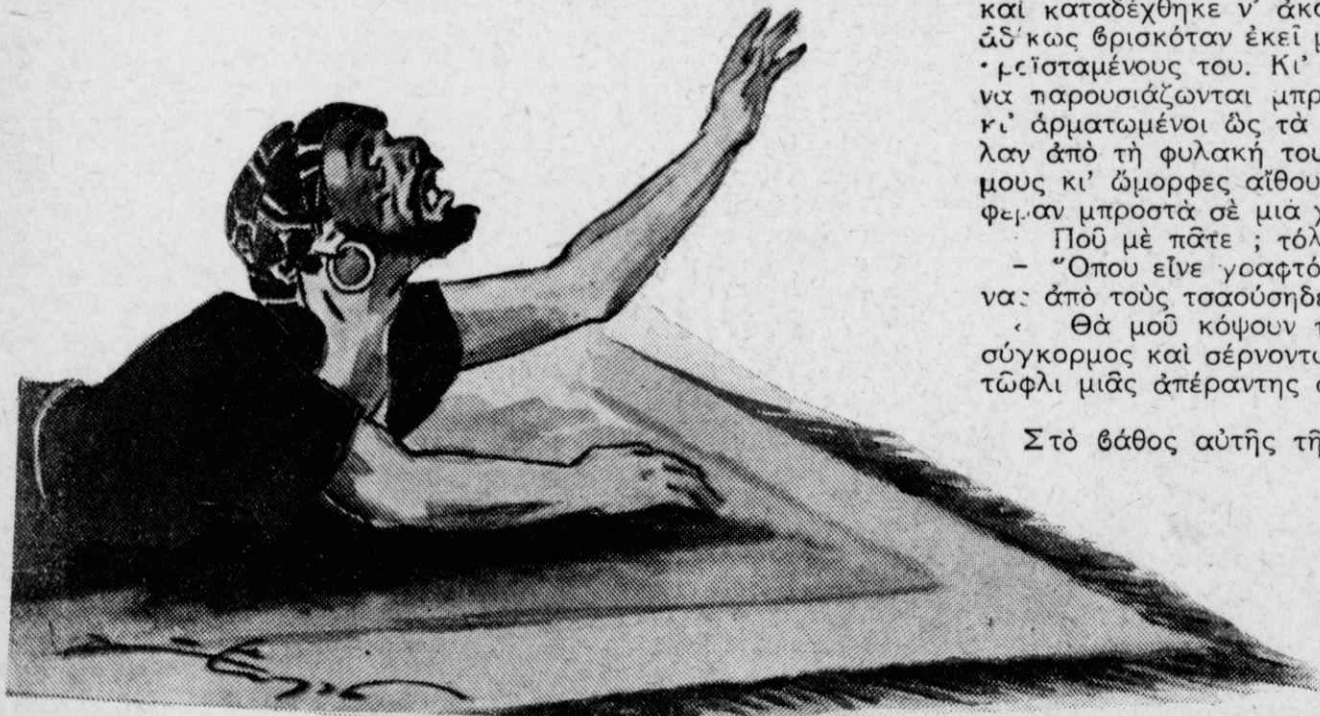
“Εκείνη όμως εξακολούθησε με τήν ίδια περιφρόνησι, που είχε τώρα κι' ένα τόνο ειρωνείας:

— Συγγνώμη, άφέντη μου, έχεις νομιζω στο περιβόλι σου μιά ουκιά, που έχει, πρώτη απ' όλες, τὰ ωραιότερα σύκα της χρονιάς. Ο σουλτάνος λοιπόν θά δεχόταν όλόχαρος αυτά τὰ πρώιμα σύκα...

— Μά τήν πίστη μου, μπορείς νάχης δίκη. Της άπάντησε ο Μωχαμέτ.

Κι' έκανε ό,τι τόν συμβούλεψε ή πονηρή γυναίκα του.

Στήν μεγάλη αύλή του σεραγιού άνάριθμητοι επισκέπτες περιμέναν ύπομονετικά τή σειρά τους, για νά παρουσιαστούν μπροστά στο σουλτάνο. “Ολοι τους ήταν ντυμένοι με μεγαλοπρέπεια και κάθε τόσο γύριζαν και θαύμαζαν τὰ δώρα τους, που τὰ κρατούσαν οί σκλάβοι ή που είχαν φορτώσει μ' αυτά τήν καμήλα

Ο Μωχάμετ έπεσε κάτω.

Κάπνιζε τόν ναργιλέ του.

τους.

“Ο Μωχαμέτ, που είχε κρύψει κάτω από τόν μπουρνούζι του τόν καλάθι με τὰ σύκα — ώ ! τί γελοίο δώρο — δέν τολμούσε νά πάη κοντά σ' εκείνους τούς όλόλαμπρους άρχοντες. “Αν δέν φοβόταν τὰ ξεφωνητά της Ζουλίρας, θά τόν είχε βάλει κιόλας στα πόδια από τή ντροπή του.

“Ωστόσο, σε μιά γωνιά της αύλης μερικοί άνθρωποι στεκόντουσαν παράμερα. Ούτε τόν παρουσιαστικό τους, ούτε τόν ύφος τους δέν είχε κάτι που μπορούσε νά τρομάξη τόν Μωχαμέτ. Κι' έτσι ο φτωχός πήγε και κρύφτηκε ανάμεσά τους, δίχως νά προσέξη ότι οί μυύροι φύλακες στεκόντουσαν τριγύρω τους.

“Αξαφνα, άρχισαν νά παίζου η μουσικές και στο πάνω μέρος της μαρμάρινης σκάλας παρουσιάστηκε ο σουλτάνος μ' όλη τή δόξα του. Κι' ένώ οί πλούσιοι επισκέπτες άρχισαν ν' άνεβαίνου τή σκάλα, για νά τόν προσκυνήσουν και νά του προσφέρουν τὰ δώρα τους, οί άλλοι, άνάμεσα στους ύποίτους, είχε χυθή ο Μωχαμέτ κυκλώθηκαν απότομα από τούς μαύρους φύλακες. Κι' ύστερα, με τόν θούρδουλα, διώχτηκαν από τήν αύλή του σεραγιού κι' ο Μωχαμέτ σε λίγο, δίχως νά καταλάβη πώς, θρέθηκε μέσα σ' ένα μπουντρούμι.

Κι' εκεί, έμεινε φυλακισμένος πέντε όλόκληρες εβδομάδες παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του, τις φωνές του και τὰ κλάματά του.

Τέλος, μιά μέρα, ο δεσμοφύλακας θαρέθηκε τὰ ξεφωνητά του και καταδέχθηκε ν' άκούση τις έξηγήσεις του. Είδε λοιπόν ότι άδ' κως θρισκόταν εκεί μέσα και τήν ίδια μέρα τόν άνέφερε στους μείσταμένους του. Κι' έτσι ο δύστηχος Μωχαμέτ, είδε σε λίγο νά παρουσιάζονται μπροστά του οί «τσαούσηδες», άγριοι κι' άρματωμένοι ως τὰ δόντια. Οί δυο ούτοι φρουροί τόν έβγαλαν από τή φυλακή του και άνάμεσα από έτελειώτους διαδρόμους κι' ώμορφες αίθουσες με μωσαϊκά και συντριβάνια, τόν έφεραν μπροστά σε μιά χρυσοστόλιστη, πόρτα.

Πού με πάτε ; τολμήσε τότε νά ρωτήση ο Μωχαμέτ.

— “Οπου είνε γοαφτό σου !... Του άπάντησε σαρκαστικά ο ένας από τούς τσαούσηδες.

“Θά μου κόψουν τόν κεφάλι !. Συλλογίσθηκε τρέμοντας σύγκορμος και σέρνονταστὰ παράλυτα πόδια του, πέρασε τόν κατώφλι μιάς άπέραντης σάλλας.

Στό βάθος αυτής της αίθουσας που είχε μαρμάρινες κολώνες και χρυσοποίκιλτα μωσαϊκά, ο σουλτάνος καθόταν πάνω σ' ένα ντιβάνι και κάπνιζε τόν ναργιλέ του. Γύρω του είχε ένα σωρό άσημοκέντητα και χρυσοστόλιστα χαλιά και μαξιλάρια. Τὰ ρούχα του ήταν από άσπιλο μετάξι και τόν μελαψό πρόσωπό του είχε μιά άπάθεια ειδώλου.

“Ο Μωχαμέτ μόλις θρέθηκε μπροστά του, έπεσε κατά γής και τόν προ-
(Συνέχεια στή σελίδα 41)

ΟΤΑΝ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 34)

διαπραγματευθήτε την πώλησί του, κρατώντας και σεις τη σχετική προμήθεια του κέρδους...

Ο αρχαιοπώλης, που είχε έντωμεταξύ, κατεβή από την καρέκλα, ενθουσιασμένος από την πρότασι της γρηάς δασκάλας, της υπέγραψε μιά σχετική απόδειξι και της υποσχέθηκε να πάρη μαζί του την εικόνα, το πρωί που θα έφευγε για το Παρίσι, για να την πωλήση εκεί στοκατάστημά του...

* * *

Λίγες ημέρες πέρασαν με αρκετή αγωνία. Η δις Σερβισέ περίμενε ειδήσεις, όταν ένα πρωί μιά έπιστολή του κ. Λουθάρι, της έκανε γνωστό ότι η παλιά εκείνη ξυλογραφία του σπιτιού της, είχε πωληθή αντί οκτακοσίων πενήντα χιλιάδων φράγκων!..

Η δις Σερβισέ άφησε το γράμμα να πέση από τὰ χέρια της και στηρίχθηκε σέ μιά πολυθρόνα...

Χωρίς να τὸ θέλη, τὰ μάτια της θόλωσαν, σκοτεινίασαν και από τὸ νοῦ της, μέσα σέ μιά μόνη στιγμή, πέρασαν ὅλες ἡ εἰκόνες της περασμένης, της θασανισμένης ζωῆς της...

Ξαναείδε τὴν ὄπτασία τοῦ πατέρα της, πεθαμένο, σκοτωμένο. Ὑστερα τοὺς ἀρραβῶνας της, τὸν Κυρτιέ, τὴ γρηά μάνα της νεκρὴ σὸ κρεβάτι...

Μιά ζωὴ ὀλόκληρη γεμάτη ἀπὸ ἐγκυρτέρησι, ἀπὸ ἐρήμωσι και στέρησι, πατισμένη με πικρὰ δάκρυα...

Και τώρα!... Τώρα ἀργά, ἡ τύχη χτυποῦσε τὴν πόρτα...

Ἡ Μαρία Σερβισέ εἶχε περάσει τὰ ἐξήντα χρόνια της... Εἶχε γερᾶσει πολὺ και στὰ γεράματά της, μ' ἕνα γράμμα της ἐσιελνε ἡ μοῖρα μιά μεγάλη περιουσία...

Συγκέντρωσε ὅσον μπορούσε τὶς δυνάμεις της και σύρθηκε ὡς τὴ γωνιά τοῦ δωματίου κοντὰ σ' ἕνα τραπεζάκι.

Ἐπάνω ἐκεῖ τὰ μάτια της σταμάτησαν στὴ φωτογραφία ἐνὸς νέου... Τοῦ Κορτιέ...

Τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια της, τὴν ἔφερε ἀργὰ στὰ χεῖλη της και φιλώντας τὴν τρυφερά, ἀρχισε νὰ κλαίη με λυγμούς...

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 14)

ἀπόσωπα που δὲν θὰ ζοῦν πειὰ, θὰ μπορούσαμε νὰ βροῦμε τὴν πραγματικὴ εὐτυχία. Λένε λοιπὸν πὼς ὑπάρχει ἕνα ἐλιξήριο τῆς μακροβιότητος. Εἶνε ἀρὰ γε ἀλήθεια; Προσπαθήστε νὰ τὸ βρῆτε κι' ὅταν βεβαιωθῆτε γιὰ τὴν ἀνακάλυψί σας, ἐλάτε νὰ με συναντήσετε. Θὰ σὰς δεχθῶ μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά».

Ο Ραϋμόνδος Λουῖλλο διάβασε αὐτὸ τὸ παράξενο γράμμα, κι' ὀλόχαρος ἔσπευσε νὰ τῆς ἀπαντήση:

«Εἶμαι σύμφωνος; δέχομαι! Θὰ περάσουν ἔτσι γρήγορα τὰ χρόνια και θὰ νικήσουμε τὸν θάνατο! Ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ ζήσουμε περισσότερο ἀπ' ὅλους και τότε θὰ γίνης δική μου γιὰ πάντα!...»

Και ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀποτραβήχθηκε ἀπὸ τὸν κόσμο και βυθίσθηκε γιὰ πολλὰ χρόνια σὲ ἀλχημιστικὲς μελέτες και στὴ μαύρη μαγεία.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ πέθανε ἡ γυναῖκα του και τὰ παιδιά του διεσκορπίστηκαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸν κόσμο.

Τέλος, μιά ἡμέρα ὁ Ραϋμόνδος Λουῖλλο, χτύπησε στὴ πόρτα τοῦ πύργου τῶν Καστέλλο.

Μιά χλωμὴ και γρηά γυναῖκα τοῦ ἀνοιξε και τὸν ρώτησε τί γύρευε.

— Θέλω νὰ δῶ τὴν Ντόννα Μπιάνκα ντὲ Καστέλλο... τῆς ἀπόντησε.

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ντόννα Μπιάνκα... τοῦ εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο ἡ χλωμὴ και γρηά ἐκείνη γυναῖκα.

Ο Ραϋμόνδος Λουῖλλο ὠπισθοχώρησε κατάπληκτος κι' ἀμέσως, γονάτισε μπροστὰ τῆς και τῆς ἔδωσε νὰ πιῇ τὸ ἐλιξήριο τῆς ζωῆς, — ποῦ ἔμοιαζε με κόκκινο κρασί — μέσα σὲ μιά ἀσημένια κούπα.

— Εἶσατε βέβαιος, Ραϋμόνδε Λουῖλλο, πὼς χαρίζει τὴν αἰωνία νεότητα; τὸν ρώτησε τότε με τὸ ἴδιο χαμόγελο ἡ Ντόννα Μπιάνκα.

— Μά, ἀφοῦ τὸ δοκίμασα στὸν ἑαυτὸ μου!... τῆς φώναξε ἐκείνος ὀλόχαρος.

— Ἄ, καταλαβαίνω, ἔκανε ἡ πυργοδέσποινα, θέλετε νὰ πῆτε πὼς μᾶς δίνει τὴ μακροβιότητα... Μὰ τὰ νειᾶτα που πέρασαν; Ποιὸς θὰ μᾶς ξαναδώσῃ τὰ νειᾶτα και τὴν ὡμορφιά;...

Και παίρνοντας ἕνα στρογγυλὸ βενετσιάνικο καθρέφτη τὸν ἔβαλε μπροστὰ σὸ πρόσωπό του. Ὁ Ραϋμόνδος Λουῖλλο εἶδε, τότε πὼς ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας χλωμὸς και ρυτιδωμένος γέρος...

Ἐκλεισε λοιπὸν τὰ μάτια του, γιὰ νὰ μὴ βλέπη αὐτὴν τὴν εἰκόνα και κλαίγοντας ξαναγύρισε σὸ ἐργαστήρι του.

Ἐπειτα, τὴ νύχτα, βγῆκε ἔξω, περιπλανήθηκε στοὺς δρόμους κι' ὅταν ἔφτασε σὸ λιμάνι, θύμωσε ξαφνικά και πέταξε κατὰ γῆς τὸ μπουκάλι με τὸ ἐλιξήριο τῆς ζωῆς.

Ἀμέσως, μιά μεγάλη κόκκινη φλόγα ὑψώθηκε ἀπὸ τὸ ἔδαφος, τὸν τύλιξε και ὁ Ραϋμόνδος Λουῖλλο χάθηκε σὲ λίγο, μόλις ἐκείνη ἔσβυσε μέσα στὴ νύχτα...

Κι' ἔτσι, ἡ περιπαθὴς αὐτὴ ἐρωτικὴ ἱστορία ἔγινε θρύλος.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΛΙΑ ΝΤΑΓΚΟΒΕΡ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 43)

φευγὰ γιὰ τὴ ζωὴ και γιὰ τὴν τέχνη κι' ἔτσι γρήγορα ἀρχισὺ νὰ παίρνω σημαντικοὺς ρόλους στὸν θίασο τῆς Μάρθας Ἐγκνερ. Τὴν ἡμέρα μάλιστα που μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸν ρόλο τῆς Ὀφελίας στὸν «Ἄμλετ», πίστεψα πὼς εἶχα φθάσει σὲ μιά ἀξιόζηλευτὴ καλλιτεχνικὴ δόξα. Ὁ Κόρτις, με τὴν διαίσθησί του και τὸ λεπτὸ πνεῦμα του μ' ἐβοήθησε νὰ καταλάβω καλύτερα αὐτὸν τὸν δύσκολο ρόλο κι' ἔτσι ὅταν παρουσιάσθηκα στὴ σκηνή, ὁ θρίαμβός μου ἦταν ἐκπληκτικός. Ἐπὶ χρόνια μιλοῦσαν στὰ περιβάλλοντα τοῦ θεάτρου γιὰ τὴν δημιουργία μου και τὸ ὄνομα τῆς Ὀφελίας συνδέθηκε με τ' ὄνομά μου.

Τότε ἀκριβῶς εἶχα τὴ μεγαλύτερη αἰσθηματικὴ περιπέτεια τῆς ζωῆς μου, γιὰτι ἔκανα τὴν ἀνοησία ν' ἀγαπήσω με τρέλλα, με πάθος, ἕναν ἄνδρα, ἕναν ξένο διπλωμάτη. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν τὸ σύμβολο τοῦ ἀγγλικοῦ φλέγματος κι' ὁ πιὸ ἀπαθὴς ἄνθρωπος που ἐγνώρισα στὴ ζωὴ μου. Δὲν εἶχε ἀγαπήσει καμμιά γυναῖκα, γιὰτι ποτέ του δὲν εἶχε νοιώσει καμμιά τρυφερότητα στὴν καρδιά. Γι' αὐτὸ ἴσως τὸν ἀγαποῦσαν με τόση τρέλλα ὅλες ἡ γυναῖκες! Και μιά ἀπὸ αὐτὲς ἦμουν κι' ἐγώ...

Τὸ πάθος μου αὐτὸ ἐκράτησε τρία ὀλόκληρα χρόνια και μ' ἔφερε πολλὰς φορὲς στὴν τραγικὴ θέσι νὰ συλλογίζωμαι τὴν αὐτοκτονία. Ἦμουν μιά τρελλή, μιά ἀρρωστη και τότε ἀκριβῶς, ἐπειδὴ δὲν εἶχα τὰ λογικά μου κι' ἐπειδὴ δὲν ἤξερα τί ἔκανα, ἐσημείωσα τὶς πρῶτες ἀποτυχίες στὴ ζωὴ μου. Ὅταν τέλος ἐξύπνησα ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἐφιάλη, ἔφυγα γρήγορα γιὰ μιά κλινικὴ τῆς Ἑλβετίας, ὅπου ἔμεινα ἕξη ὀλόκληρους μῆνες γιὰ νὰ θεραπεύσω τὰ νεῦρα μου.

Κατόπιν ξαναγύρισα στὴ Γερμανία κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναγᾶπησα παρά με τὸν πιὸ εὐτυχὴ και τὸν πιὸ εὐχάριστο τρόπο. Ὁ ἔρωτας γιὰ μένα δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἀρρώστεια και τρέλλα, ἀλλὰ τὸ πιὸ χαρούμενο ἀπ' ὅλα τὰ αἰσθήματα.

Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ αὐτὴν τὴν αἰσθηματικὴ κρίσι, που λίγο ἔλειψε νὰ κλονίσῃ τὴν ὑγεία μου, εἶχα μιά σειρά ἀπὸ εὐχάριστες περιπέτειες που μοῦ ἔδιναν ἕνα τρελλὸ κέφι γιὰ τὴ ζωὴ και γιὰ τὴν τέχνη μου.

Ἡ φήμη που εἶχα ἀποκτήσει στὸν θίασο τῆς Μάρθας Ἐγκνερ, ἦταν τόση, ὡστε γινόμενι δεκτὴ παντοῦ σ' ὅλα τὰ θέατρα τῆς Γερμανίας. Ἐτσι δὲν συνάντησα καμμιά δυσκολία στὸν κινηματογράφο, ὅπου βρέθηκα ἀνάμεσα σὲ παληοὺς συναδέλφους μου. Ὁ κινηματογράφος και τὸ θέατρο, γιὰ μᾶς τοὺς Γερμανοὺς ἠθοποιοὺς εἶνε τὸ ἴδιο πράγμα. Ἄν προσέξετε θὰ δῆτε ὅτι ἡ τεχνικὴ τοῦ κινηματογράφου μας εἶνε καθαρῶς θεατρικὴ...

Ὁ ἔρωτας λοιπὸν ἦταν πάντα ὁ ἐμψυχωτὴς κάθε προσπάθειάς μου και ὁ δημιουργὸς κάθε ἐπιτυχίας μου. Ἀγαπᾶτε, ἂν θέλετε νὰ ἀναδειχθῆτε στὴ ζωὴ. Μὰ με μιά μικρὴ διαφορὰ: ἀγαπᾶτε τὸν ἔρωτα γιὰ τὸν ἔρωτα!

ΤΑ ΣΥΚΑ ΤΟΥ ΜΩΧΑΜΕΤ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 42)

σκύνησε τρεῖς φορὲς

Ἐπειτα, τοῦ διηγῆθηκε λεπτομερῶς τὴν περιπέτειά του.

Ὁ σουλτάνος, που τὸν ἀκούγε με καλωσύνη, ξέσπασε σὸ τέλος σ' ἕνα ἠχηρὸ γέλιο.

— Μὰ ποῖο κακὸ πνεῦμα σ' ἔσπρωξε νὰ πᾶς ν' ἀνακατευθῆς μ' ἐκείνους τοὺς συνωμότες που μόλις τοὺς εἶχαν φέρει σὸ σεράγι; τοῦ εἶπε ἀπυρῶντας.

— Ἄλλοίμονο! Φῶς τοῦ οὐρανοῦ! στέναξε ὁ Μωχαμέτ. Νόμισα πὼς ἦταν κι' αὐτοὶ πιστοὶ ὑπήκοοί σου, φτωχοὶ σὰν κι' ἐμένα που σοῦ εἶχαν φέρει ἕνα μικρὸ δῶρο. Γιατί κι' ἐγώ, ὁ φτωχός, σοῦ εἶχα φέρει σ' ἕνα καλάθκι μερικὰ σύκα...

— Σὴκω ἀπάνω και σκούπισε τὰ δάκρυά σου, τοῦ εἶπε τότε ὁ σουλτάνος. Και ἐπειδὴ ἔπεσε θύμα μιάς δικαστικῆς πλάνης, σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μοῦ ζητήσης τρία πράγματα τῆς ἀρεσκείας σου. Μά, λέγε γρήγορα, γιὰτι ἔχω ἕνα σωρὸ ἄλλες πιὸ σοβαρὲς δουλειές.

— Ἀφέντη, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μωχαμέτ, σὲ παρακαλῶ νὰ ἀπαγορεύσης στοὺς φρουροὺς νὰ μ' ἀφήσουν νὰ μπῶ ἄλλη μιά φορὰ σὸ σεράγι, γιὰτι εἶνε ἕνας τόπος παραπολὺ επικίνδυνος γιὰ μένα. Ἐπειτα, σὲ παρακαλῶ πάλι νὰ μοῦ δώσης ἕνα ἀσημένιο κι' ἕνα χρυσὸ νόμισμα...

— Και τί θὰ τὰ κάνης; ἀπόρησε ὁ σουλτάνος.

— Με τὸ ἀσημένιο νόμισμα, τοῦ ἐξήγησε ὁ φτωχὸς Μωχαμέτ, θ' ἀγοράσω ἕνα πριόνι γιὰ νὰ κόψω τὴ συκιά μου. Τὸ χρυσὸ πάλι, θὰ τὸ δώσω στὸν καδῆ γιὰ νὰ με χωρίση ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου, γιὰτι ἡ συμβουλὴς της λίγο ἔλειψε νὰ με κάνουν νὰ χάσω τὸ κεφάλι μου.

— Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου! Ἡ ἐπιθυμία σου θὰ ἐκπληρωθεῖν, τοῦ εἶπε ὁ σουλτάνος χαμογελώντας.

Ὁ Μωχαμέτ τότε ἔπεσε πάλι μπρούμυτα και τὸν προσκύνησε, φιθυρίζοντας.

— Ἐχε πάντα τὴν εὐλογία τοῦ Ἄλλάχ, ὦ μεγαλόψυχε!

Κι' ἀπὸ τότε δὲν ξαναπέρασε οὔτε ἔξω ἀπὸ τὸ σεράνι.